

Statsborger fra Bangladesh:

Flygtningenævnet udtalte:

”Flygtningenævnet bemærker indledningsvis, at FN’s Menneskerettighedskomités udtalelse af [sommeren] 2016 ikke er retligt bindende, og at det således også efter sagens genoptagelse den [efteråret] 2016 tilkommer de kompetente danske myndigheder at træffe afgørelse om, hvorvidt ansøgeren kan sendes tilbage til Bangladesh.

Ansøgeren er etnisk bengaler og muslim fra landsbyen [...] i Bangladesh. Ansøgeren har ikke været medlem af politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv. Ansøgeren har som asylmotiv henvist til, at han frygter at blive slået ihjel på grund af sin seksualitet, idet beboerne i hans landsby er blevet bekendt med, at han er homoseksuel.

Til støtte for sit asylmotiv har ansøgeren forklaret, at han omkring [sommeren] 2010 begyndte at have et seksuelt forhold til sin ven, [A]. Ansøgeren var sammen med [A] i et år, hvor de mødtes hos hinanden eller på marker i lokalområdet. I [sommeren] 2011 blev ansøgeren og [A] opdaget af beboere fra deres landsby, da de havde samleje. Ansøgeren og [A] blev efterfølgende bragt til et byrådsmedlem og senere til formanden i landsbyen. De blev udsat for tortur, herunder blev de hængt op i et træ, fik hældt varmt vand over sig og blev slået under fodsålerne. Landsbyens formand besluttede at bortvise dem begge. Formanden sagde, at de kunne blive slået ihjel, såfremt de vendte tilbage til landsbyen. Ansøgeren blev herefter udstødt af sin familie, hvorfor han tog ophold i en større by, [B], omkring 20-30 kilometer fra landsbyen. Ansøgeren blev efter 15 dages ophold i [B] opdaget af en person fra sin landsby, der råbte ”tyv” efter ham, hvorefter ansøgeren flygtede til [C]. I [C], som ligger syv-otte timers kørsel fra landsbyen, mødte ansøgeren efter to måneder en person ved navn [D], som ansøgeren betroede sig til. [D] mente, at ansøgeren burde udrejse. For at få råd til udrejsen ringede [D] til ansøgerens brors ægtefælle, hvis nummer ansøgeren kunne huske. Brorens ægtefælle skaffede kontakt til ansøgerens mor. Efter aftale lånte moren 50.000 taka, som hun sammen med smykker til en værdi af omkring 550.000 taka afleverede til en person, der havde forbindelse til [D]. Moren fortalte ansøgeren, at [A] var blevet opdaget, mens han havde besøgt sin familie i landsbyen. Beboerne i landsbyen havde straffet [A] ved at skære hans kønsdele af. Ansøgerens familie havde i længere tid haft en alvorlig uoverensstemmelse med nogle naboer. Familien var blevet svækket efter, at ansøgeren var blevet afsløret som homoseksuel, og ansøgerens far havde herefter forsøgt at begå selvmord to gange, og hans brødre havde forladt landsbyen. Mens ansøgeren de næste to til to en halv måned ventede på, at [D] skulle arrangere udrejsen, mødte ansøgeren to gange nogle fra landsbyen. Først mødte han tre personer fra landsbyens skolevæsen, der råbte, at han var en skidt knægt. Senere så ansøgeren et byrådsmedlem, som ansøgeren og [A] oprindeligt var blevet ført til. Byrådsmedlemmet så ikke ansøgeren. Ansøgeren rejste med en agent illegalt til Indien ved årsskiftet 2011/2012. I Indien opholdt ansøgeren sig i en ukendt storby i 24 dage, hvorefter han fløj til Europa.

Flygtningenævnet kan i det væsentlige lægge ansøgerens forklaring om det passerede i landsbyen til grund. Flygtningenævnet lægger således til grund, at ansøgeren i sin landsby havde et homoseksuelt forhold, der blev opdaget, og at han derfor blev bortvist fra landsbyen. Uanset, at ansøgerens forklaring om de efterfølgende episoder i [C] og finansieringen af hans udrejse samt omstændighederne ved fremkomsten af hans fødselsattest og avisartiklen om hans mors død forekommer mindre sandsynlige, lægger Flygtningenævnet til grund, at han er homoseksuel, og at han på den baggrund ikke igen kan tage ophold i sin landsby. Flygtningenævnet finder imidlertid, at der ikke er grundlag for at antage, at ansøgeren som følge af sin homoseksualitet vil være i risiko

for asylbegrundende forfølgelse eller overgreb omfattet af udlændingelovens § 7 i andre dele af Bangladesh.

Flygtningenævnet har herved lagt vægt på de foreliggende baggrundsoplysninger om forholdene for homoseksuelle i Bangladesh, herunder blandt andet US Department of State, Country Report on Human Rights Practices 2015, udgivet den 13. april 2016, hvoraf det blandt andet fremgår: "Consensual same-sex sexual activity is illegal, but the law was not enforced. Lesbian, gay, bisexual, transgender, and intersex (LGBTI) groups reported police used the law as a pretext to bully LGBTI individuals, particularly those seen as effeminate men. Some groups also reported harassment under a suspicious behavior provision of the police code. While the transgendered "hijra" population has long been a marginalized but recognized part of society, the government acknowledged the existence of the LGB population in its April 2013 Universal Periodic Review. This was contrary to its stance in the 2009 review, during which the foreign minister stated there were no LGB individuals in the country. A person known as Dithi became the country's first third-gender candidate for office when she competed in a December local election in Satkhira. There were several informal support networks for gays, but organizations specifically to assist lesbians were rare. Attacks on LGBTI persons occurred occasionally, but those offenses were difficult to document because victims desired confidentiality. Strong social stigma based on sexual orientation was common and prevented open discussion of the subject. Some public events, such as a rainbow-themed march during the capital's main Bengali new year's celebration, elicited little reaction from mainstream society." Det fremgår af Freedom House, Freedom in the World 2016 - Bangladesh, 24 May 2016: "A criminal ban on same-sex sexual acts is rarely enforced, but societal discrimination remains the norm, and dozens of attacks on LGBT (lesbian, gay, bisexual, and transgender) individuals are reported every year. Transgender people face persecution. Although since 2013 they can be legally classified as a "third gender" if they desire, people registered as such have no inheritance rights under Sharia (Islamic law) provisions governing personal status matters in Bangladesh." Det fremgår videre af Report on the mission to the People's Republic of Bangladesh from 2 to 14 April 2015. Mission organised by the French Office for Protection of Refugees and Stateless Persons (OFPRA) with the participation of the National Court of Asylum (CNDA), at: "According to testimonies collected from 751 lesbians, homosexuals and bisexuals (including around 100 lesbians), more than 50% of them live in fear of their sexual orientation being discovered, while 59% asserted that they had been discriminated against because of it. Our interlocutors stressed the fact that the gravity of violence or persecution is naturally correlated to the visibility of the homosexuals, bisexuals or lesbians concerned, as well as to their social backgrounds, as they are less favourably looked upon by the poorer classes than by upper social echelons. In addition, LGB individuals' situations differ depending on whether they live in large cities like Dhaka, Sylhet or Chittagong, or in the provinces. For example, in the Bangladeshi capital, two people of the same sex, whether men or women, can live together without fear as long as they are discreet about the nature of their relationship".

Flygtningenævnet finder herefter, at ansøgeren, der ikke er profileret som homoseksuel uden for sin landsby i Bangladesh, trods de svære forhold for homoseksuelle i Bangladesh, kan henvises til at tage ophold et andet sted i Bangladesh, for eksempel i [C], hvor han boede i en periode på fire en halv måned, efter han blev bortvist fra landsbyen, og hvor han efter sin egen forklaring ikke har haft konflikter med lokalbefolkningen, myndigheder, religiøse grupper, kriminelle eller andre grupperinger forud for sin udrejse af Bangladesh. Flygtningenævnet bemærker i den forbindelse, at det alene beror på ansøgerens formodning, at tre personer fra hans landsby løb efter ham i [C] på grund af hans homoseksualitet.

Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han vil risikere asylbegrundende problemer eller asylbegrundende forfølgelse i en af de store byer i Bangladesh. Flygtningenævnet finder dertil, at det er rimeligt at henvise ansøgeren til at tage ophold i for eksempel [C], hvor ansøgeren tidligere har boet. Flygtningenævnet har ved denne vurdering lagt vægt på, at ansøgeren er en ung mand uden familie, og på, at han har omkring ni års skolegang og er i den arbejdsduelige alder.

Det forhold, at ansøgeren efter ankomsten til Danmark har haft en vis tilknytning til organisationen [...] og i den forbindelse har deltaget i diverse arrangementer, kan ikke føre til et andet resultat.

Flygtningenævnet finder efter bevisvurderingen ikke anledning til at udsætte sagen på ægthedsvurdering af ansøgerens fødselsattest og den fremlagte avisartikel.

Flygtningenævnet finder således, at ansøgeren ikke har sandsynliggjort, at han ved en tilbagevenden til Bangladesh vil være i risiko for at blive udsat for forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, eller være i reel risiko for at blive udsat for forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2. Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”